

DESFILADA DE LA BANDA "CIUTAT DE BENICARLÓ" A VALÈNCIA

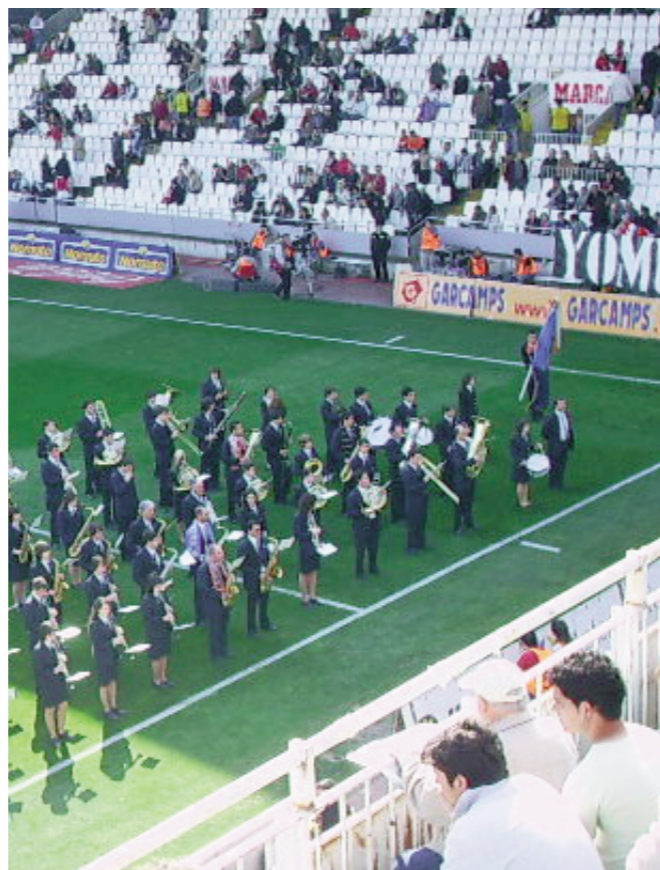
text REDACCIÓ

Els milers d'espectadors que van assistir el passat diumenge dia 30 de març al partit València – Mallorca van poder escoltar en els prolegòmens i mitja part d'aquest partit, la música de la Banda "Ciutat de Benicarló" que va desfilat per tot el camp, fins la sortida dels jugadors, interpretant diferents pasdobles, com el conegut "Amunt València" de P. Sánchez Torrella.

Els músics benicarlandos, al mateix temps, van poder veure el partit en uns seients coberts de vista privilegiada on gaudiren de l'ambient que envolta aquest tipus d'esdeveniments.

El resultat no va acompanyar, però molts aficionats felicitaren a la banda per la seua bona imatge, comparant-la al mateix temps amb la donada per l'equip a la gespa: "el millor del partit va ser la Banda de Música", deien en to crític.

La part institucional va estar representada pel president de l'entitat, Pascual Climent i el representant de l'ajuntament de la ciutat, Pedro Joaquín García Bautista, presents a la llotja d'autoritats i que van intercanviar amb els directius del València diferents detalls en record de la visita de la Banda de Benicarló al camp del València.

Un edifici Sociocultural pretenen que siga la seu de la nova policia Autonòmica

Mentre el Conseller de Governació ensenya el model tipus de local de la Policia Autonòmica, igual per a totes les seus que es volen desplegar, el PP local voldria col·locar-la en el local del carrer Dr Pera (antiga cotxera de Martínez), destinat per a usos socioculturals. Un sorprés Conseller, per la proposta, és veu "obligat" ha dir que ho "estudiaran".

text REDACCIÓ

El Consistori de Benicarló, governat pel PP, tractarà de reciclar un edifici dissenyat i concebut en l'anterior legislatura per PSOE i Bloc per usos socioculturals per a donar cabuda a la comissaria de la Policia de la Generalitat. El PP apostava perquè aquest edifici, avui en construcció en la plaça Doctor Pera, tingues funcions administratives per a descongestionar l'actual Consistori, situant allí els negocis d'Urbanisme i Policia. Aquesta va ser la postura que els edils del PP van sostenir davant un sorprés Serafí Castellano que acabava de tancar una roda de

premsa amb una maqueta tipus, de les set futures seus comarcals, que es desplegaran per tota l'autonomia. El conseller de Governació, després de veure els plànols i visitar l'obra en construcció acompanyat dels seus tècnics, va manifestar a les autoritats municipals que "estudiaran la petició".

Segons el parer de les autoritats municipals, l'edifici "està preparat" per a ser adaptat o modificat per a donar resposta als requisits tècnics del Pla d'Infraestructures de Seguretat i Emergències de la Comunitat (Plise), que reclama un mínim de 500 metres quadrats. Castellano va posar durant la seua intervenció, una especial èmfasi en la necessitat que la comissaria "estiga en la ubicació més propera a les vies de comunicació ràpides i amb les característiques de pàrquing que necessiten totes les dotacions". Aquests extrems, que haurien de ser tinguts en compte, poden veure's qüestionats si finalment es tria la ubicació plantejada pel PP local.

CRISTINA FERRANDO FORES PLATA EN EL NACIONAL JUVENIL SAN SEBASTIAN

text CABM

Es va celebrar en la capital guipuscoana el campionat d'Espanya d'atletisme en pista coberta, en el qual va participar l'atleta benicarlanda del Platges de Castelló Cristina Ferrando Forés en la modalitat de salt d'alçada. La saltadora benicarlanda que estrenava categoria, va saber estar a l'alçada que ens té acostumats i va aconseguir alçar-se amb la segona plaça del pòdium amb un salt de 1,68 m, igualant la seva marca personal i a tan sols 2 cm. de la medalla d'or.

Cristina va tenir en tot moment la medalla d'or a l'abast de la mà i tan sol en l'últim salt, i coneixent que Cristina no l'havia saltat, el seu rival li la va arrabassar superant l'1,70 m.

Cal reconèixer que aquesta plata va ser molt treballada donada la qualitat de les rivals i que a pesar d'estrenar categoria a Cristina en cap moment els nervis li van engarrotar les cames, i es una de les favorites de cara a la temporada d'aire lliure on el seu objectiu a part d'intentar estar lo mes alt possible en el seu propi campionat és superar el 1,70 m. Això li donaria accés als campionats d'Espanya absoluts del pròxim juliol a Tenerife en companyia de la seva germana Beatriz ja classificada, pel que serien dues les benicarlandas en aquest campionat.

En les pistes d'atletisme de Benicarló s'ha celebrat la 4ª jornada dels Jocs Esportius Municipals, jornada dedicada al llançament de pes; un total de 48 atletes van participar en la mateixa, els millors llançaments en les diferents categories els van realitzar:

Benjamí Masculí - Damian Alberich 4'58 metres
 Iniciació Femení - Emma Lloracha 2'41 metres
 Benjamí Femení - Rosa Delshort 4'04 metres
 Aleví Masculí - Alejandro Sanchez 4'69 metres
 Aleví Femení - Carla Masip 5'24 metres
 Infantil Masculí - Jesús Marza 7'05 metres
 Infantil Femení - Fiorella Chiappe 5'97 metres
 Cadet Masculí - Eugenio Moliner 8'56 metres
 Cadet Femenina - Jessica Lores 6'18 metres
 Juvenil Masculí - Alejandro *Marza 8'44 metres
 Juvenil Femení - Salome Bel 6'40 metres
 Júnior Masculí - Ayton Mallen 10'49 metres,
 (un bon llançament, aquesta marca d'haver-la realitzat en l'Autonòmic de Pista Coberta hauria aconseguit la medalla de bronze.)

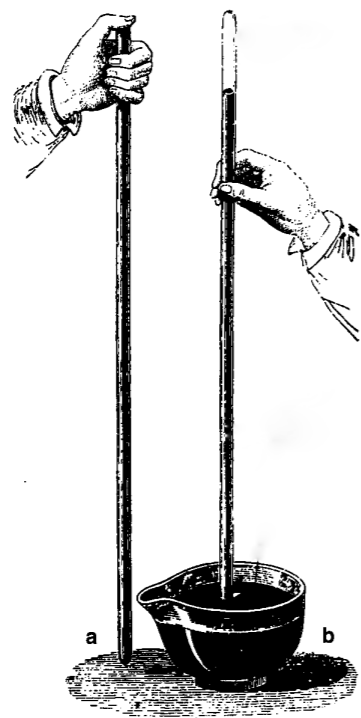
EMPAT DEFINITIU

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Després de ni se sap quantes setmanes, el CDB va tornar a disputar un partit de futbol. En aquests cas, tal i com vaig apuntar la setmana passada, l'esdeveniment esportiu es va verificar en la simpàtica ciutat d'Almassora. El resultat, una vegada més, va decantar-se cap a la demostració empírica i científica que fa dies que vinc anunciant i que corrobora que el Benicarló ja fa dies, mesos, que està matemàticament salvat. No cal ser un Arquímedes per tindre clar que l'empat a un gol aconseguït amb tant de mèrit dissabte passat contra aquells pobres xicots que es veu que no cobren des de fa algunes jornades és un indicatiu feient de la teoria que avui sí, amb números a la mà, demostraré. I ho demostraré sobretot perquè em deixen tranquil i el personal no se me'n burle quan vaig a comprar a la botiga i em diuen que mire bé el canvi, que a vore si no sé comptar o quan vaig al banc que l'empleat m'adverteix que si vull que vaja algun home bo perquè siga conscient que ell no m'està enganyant.

Per una altra banda, però, em sap mal haver de fer una exhibició impúdica dels meus coneixements en aquesta ciència mal anomenada exacta i me'n dono vergonya de ferir alguna sensibilitat d'aquestes que es van quedar en allò que s'anomenen les quatre regles. Deia, sí, que les matemàtiques no són una ciència exacta perquè en moltes ocasions els resultats que es donen als seus plantejaments no són en absolut precisos. La introducció en especial del terme "infinit" durant l'anomenat segle de Pericles va desvirtuar tota possibilitat d'exactitud en la disciplina que ens ocupa. Què significa que tal o qual operació té

“Hi ha un indicador de buit i una sèrie indefinida de punts formats per no-parts entre ells i nosaltres”

com a resultat “tendeix a infinit”? Res, només una lleugera, ínfima, imperceptible aproximació a la veritat. Per tant, si tan clar ha quedat que ni el més avantatjat deixeble de Paolo Ruffini és capaç de confirmar d'una manera certa quin és el resultat exacte d'una qüestió que acaba per “tendir” a alguna cosa, amb més motius serà difícil que les meues teories s'hagen d'acomplir amb necessitat. He partit però del savi Euclides d'Alexandria que afirma sense contemplacions que “un punt és una cosa que no té parts”. Quants de punts té en l'actualitat el CDB?, doncs tants com no-parts ha aconseguït sumar fins el dia d'avui. Quantes no-parts necessita el Benicarló per salvar-se? Ho confirmem amb la teoria del savi Torricelli que va ser el primer a concretar un indicador de buit. Què hi ha entre el Benicarló i els seus equips seguidors?: un

indicador de buit fenomenal format per diversos punts (diverses coses que no tenen parts) i aquest indicador a hores d'ara la ciència encara no ha pogut demostrar que siga eludible. Si la ciència no ha pogut demostrar alguna cosa és, òbviament, perquè aqueixa cosa és indemostrable i és, per tant, indemostrable que els que van darrere nosaltres ens puguen agarrar d'ací al final de la temporada. Queda clar, no? Si no es pot demostrar que ens poden agarrar –perquè hi ha un indicador de buit i una sèrie indefinida de punts formats per no-parts entre ells i nosaltres- és perquè no ens poden agarrar. I ja no vull sentir-ne parlar més del tema.

El Benicarló, i això és el que m'interessa de veritat, va aconseguir el seu valuosíssim empat en una jornada èpica després d'haver de suportar les injustes expulsions de dos dels nostres jugadors i de tot el cos tècnic en ple. L'acta redactada (redactada?) per l'àrbitre no s'ajusta a la veritat i, ho sé perquè ho sé, no és en absolut cert que el nostre preparador físic envaïra el terreny de joc després de fer-li unes atinades i educades observacions al jutge de línia; és clar, Xoco es va haver de sublevar davant de tanta ignominia i va dir el revés del porc a tot aquell que el va voler escoltar. Xoco en estat pur.

Per a diumenge vinent s'espera el possible debut d'un interior que ve de tercera divisió i que, francament, no sé per quins motius l'hem fixat si ja estem matemàticament salvats. Ells s'ho sabran. Ens visitarà el Borriana, equip en el qual juga actualment el nostre exporter Calduch però que, vaja, està expulsat i no tindrà ocasió de fer el partit de la seua vida. Compte amb aquest Borriana que està molt desesperat. Adéu.

“El primer edil, Antonio Cuenca, va atribuir la destrucció incendiària de contenidors a una moda.”

ve de la pàgina anterior

El Pla d'Infraestructures (Plise) és ambiciós i necessari

Segons va manifestar el conseller, les set noves seues d'aquest cos de seguretat distribuïdes per tota la Comunitat Valenciana donaran resposta a les demandes dels nostres ciutadans “que reclamen un territori més segur”. El Plise comporta una inversió total en la comarca del Maestrat que supera els 2,5 milions d'euros. La seua comarca de la Policia de la Generalitat de Benicarló, que, suposadament, comptarà amb 500 metres quadrats, estarà integrada per un mínim de 40 agents, i s'encarregarà dels assumptes relatius a Menors i Atenció a la Dona, Medi ambient, Atenció al Ciutadà, Joc i Establiments i Espectacles Públics i el de Seguretat. També persegueix millorar i ampliar les infraestructures, així com mitjans materials i tecnològics en l'àmbit de les emergències, la prevenció i extinció d'incendis forestals i la seguretat ciutadana.

En concret, aquest Pla contempla també la construcció d'un Parc Rural d'Emergències en el municipi d'Alcalá de Xivert, dels 10 previstos a la Comunitat. D'aquesta manera, la comarca del Maestrat comptarà amb un nou parc a més dels que, en l'actualitat, ja existeixen a Benicarló i a la localitat de San Mateu. Finalment a Cervera es construirà una helisuperfície d'emergències, amb una inversió de 50.000 euros.

I mentre, prossegueixen els incendis de contenidors a Benicarló

L'alcalde en funcions, Antonio Cuenca, diu que els incendis “són una moda” i que suposen “un cost que hem d'eliminar d'alguna manera”

Els incendis de contenidors prossegueixen a Benicarló a pesar dels clars indicis sobre l'autoria dels mateixos i que es va atribuir en el mes

de gener a un veí que va tenir problemes amb el camió de recollida d'FCC. Fa escassos dies, quan passava mitja hora de la mitjanit de divendres, prop de la Ratlla del Terme amb Peníscola, va cremar novament un contenidor. El foc es va donar ja en el terme veí, per la qual cosa la Policia d'aquesta localitat va instruir les diligències. Tres hores més tard ja en el cèntric carrer de Mossèn Lajunta altre contenidor es va incendiar i va afectar novament –com ja ocorregué en l'onada d'incendis del mes de febrer- a vehicles estacionats i cables pròxims al mateix. Per a tractar d'extingir el foc els agents van utilitzar dos dels extintors dels seus vehicles i altres tres dels veïns per a frenar les flames fins a l'arribada dels bombers.

Uns minuts més tard, en el Carrer Olivella, cremava un nou contenidor de paper. Els actes vandàlics de la ruta incendiària van finalitzar amb un nou incendi a uns 500 metres amb altres tres contenidors –dos de paper-cremant. Els veïns d'aquest barri temen l'efecte dels incendis sobre els vehicles estacionats en el carrer i recorden que, en els últims mesos, ha hagut carrers sencers on les rodes dels cotxes havien estat totes punxades i que la sensació d'inseguretat ciutadana “no millora”. Senyals de trànsit, tendals i vehicles suposen els principals danys materials d'aquestes vandàliques accions. En els carrers afectats s'ha donat ja certa psicosis a l'hora d'estacionar els vehicles en el carrer

prop dels contenidors, segons va poder constatar La veu.

Una moda

El primer edil, Antonio Cuenca, va atribuir la destrucció incendiària de contenidors a “una moda”. Va assegurar que aquesta pràctica suposa “un cost important que hem d'eliminar d'alguna manera”. Aquesta mateixa setmana l'edil responsable de Seguretat, Ramón Soriano, realitzarà una roda de premsa monogràfica sobre els incendis i les actuacions realitzades per tractar de frenar aquests actes i detenir els responsables.

Cuenca lamenta el vandalisme i sancionarà algunes Falles

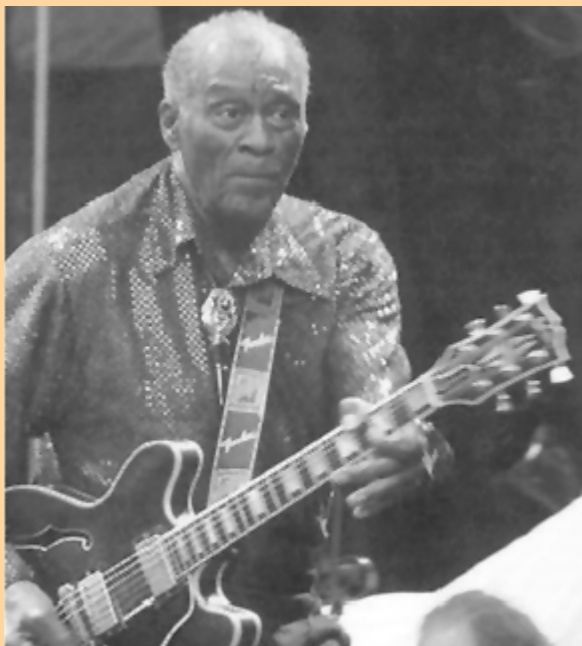
L'alcalde en funcions, Antonio Cuenca, va lamentar en la seva valoració de les Falles “les actuacions vandàliques en determinades coses que es podrien evitar amb el sentit comú”. Així va citar casos com el de jardineres destrossades per les carpes de les falles i va advertir que “no per ser les falles es poden sentir els amos del carrer”. A més va lamentar que aquestes actuacions suposen un desemborsament en reparacions que prové dels impostos de tots els benicarlondos, per la qual cosa que va anunciar l'obertura d'expedients sancionadors contra les persones que han violentat el patrimoni. “No es pot consentir”, va concloure.

Dr. Climent

CHUCK BERRY
26 MARÇ 2008 AUDITORI DE CASTELLO

En acabar la guàrdia de dimecres i fart de tant de chiqui-chiqui, el doctor va marxar a Castelló al concert de Chuck Berry amb la nova infermera brasilera per mostrar-li que no sols era samba i bossa nova, el rock & roll també es podia ballar.

Van gaudir així amb el concert d'aquest músic de color, coetani del metge. El facultatiu explicava a la brasilera amb signes i un llenguatge carregat d'onomatopeies, els matins a la Barceloneta cantant amb l'àvia el DING-A-LING o les llargues nits a la plaça del Sol bevent suc de civada i corejant el JOHNNY B. GOODE amb el pianista Taverna.

RAJOY, DESAGRAÏT

És així com paga Rajoy –no nomenant a González Pons, portaveu al Congrés- la “devoció” del PP valencià i el regal de vots que Camps li ha fet en les passades eleccions? És així com paga Rajoy –no nomenant a González Pons, portaveu al Congrés- la frenètica demostració de lleialtat de Camps, que no ha parat de desfer-se en elogis del seu líder? És així com paga Rajoy –no nomenant a González Pons, portaveu al Congrés- la contínua humiliació i menyspreu que Camps dedica als socialistes –i a la resta de valencians-, des de la Generalitat i les Corts Valencianes, assaltades pels “populars”? És així com paga Rajoy –no nomenant a González Pons, portaveu al Congrés- la invitació a guarir les ferides de la derrota electoral, convidant-lo a les falles de València i “exhibint-lo” des del balcó de l'Ajuntament?

Definitivament Rajoy és un desagraït, en preferir a la filla del general Sàenz de Santamaría, com a portaveu del PP al Congrés, en lloc del protegit de Camps, González Pons. Clar que era d'esperar, després de tota la campanya electoral de Don Mariano, amb la niña amunt i la niña avall: finalment s'ha desvetllat el secret i no es diu ni “Dolores” ni “Esperanza”, es diu “Soraya”.

Marc Antoni Adell

DECLARACIONS XIMO BEL, president del club de futbol sala

“Em sembla lamentable el comportament de cert sector del públic, però al mateix temps la resta dels aficionats no s'han oposat a aquestes manifestacions i no em sembla de rebut. Vull dir que els professionals que treballen en aquest club mereixen tot el respecte del món, de la mateixa manera que nosaltres respectem a l'afició i a tot el món, independentment del resultat, doncs tots estem un poc fotuts per aquest empat tan atípic. Crec que en aquest moment això és el menys important, i que la gent de Benicarló deu prendre una decisió important en el transcurs d'aquests mesos i aquesta és decidir si volen a aquest equip en Benicarló o no ho volen. Si volen estar amb ell o no volen. En cas contrari aquí no fem gens. Sempre he dit que l'aspecte social és per a mi indispensable, que la gent s'il·lusionés amb nosaltres, que es divertís quan tots estem contents o sofrís. Sempre els he demanat el seu suport en els moments difícils. Crec que hi ha hagut un sector del públic, que solen ser sempre els mateixos, que intenten fastiguejar aquest projecte esportiu, segurament influïts per altres persones. Llavors la decisió és clara, si volen el projecte aquest a Benicarló, estarem, si no ho volen buscarem acomodament on faça falta. I respecte a Miki, ell sap que té les portes obertes i espero aconseguir que es quede amb nosaltres com entrenador, perquè crec en el seu treball i no m'interessen comentaris de qualsevol classe en contra seua”.

MIGUEL PIÑANA NO VA FALLAR

text REDACCIÓ

El nadador Miguel Piñana del Club Natació Benicarló es va emplear a fons en les seues respectives sèries nadades on va aconseguir 4 medalles (2 ors, 1 plata i 1 bronze) i una nova mínima nacional en els 200 m estils durant la celebració del Campionat Autonòmic Júnior d'hivern el passat cap de setmana 15 i 16 de març en la piscina de la Salera a Castelló, on és van donar cita 24 equips de la CCSVV (anys 90-93).

Es van unir en el podium les nadadores Paula Saura (2 medalles de plata i bronze) i Susana del Olmo (1 medalla de bronze).

La progressió de Miguel va resultar vital per a l'equip Benicarló que amb tan sols (4) nadadors en la categoria masculina van aconseguir la 4a posició per equips, sent el guanyador de l'Autonòmic el CN Petrer. En la categoria femenina i amb (3) nadadores representant a Benicarló, es va aconseguir el 6é lloc en la general, guanyant en esta ocasió, el CN Vila-real.

Medaller, posició i proves nadades:

Miguel Piñana del Pino; 1r posició (medalla or) 200 m estils- crono 2:14.27- 1a posició (medalla or) 400 m estils- crono 4:53.74- 2a posició (medalla plata) 50 m esquena- crono 25.56- 3a posició (medalla bronze) 200 m esquena- crono 2:12.03

Paula Saura Martínez; 2a posició (medalla plata) 100 m papallona- crono 1:12.00- 3a posició (medalla bronze) 50 m papallona- crono 32.20- 4a posició 200 m papallona- 5a posició 100 m estils

Susana del Olmo Cerdá; 3a posició (medalla bronze) 200 m braça- crono 2:51.15- 4a posició 400 m estils- 4a posició 100 m braça- 5a posició 200 m estils

Marc Fresquet Burriel; 4a posició 100 m lliures, 5a posició 200 m lliures, 6a posició 400 m estils, 7a posició en els 200 m estils i 9a posició en els 50 m lliures.

David Marqués Villarroya; 8é lloc en els 200 m esquena i 10é en els 200 m estils.

Marcos Fuente Merino; 9é lloc en els 200 m estils i 16é en els 400 m estils.

Andrea Fuentes Barreda; 10é lloc en els 50 m lliures i el 11é en els 200 m papallona.

Raquel Fabregat Roig; (any 94) amb mínimes Junior va fer la 15a posició en els 800 m lliures, 16a en el 400 m estils i la 21a en els 400 m lliures.

Per equips de relleus masculins, Marc, David, Marcos i Miguel van aconseguir la 4a posició en els 4 x 200 m lliures i 4 x 100 m estils i la 5a posició en els 4 x 100 m lliures.

Les gimnastes del Club Mabel reben el reconeixement de l'Ajuntament

text REDACCIÓ

Amb una senzilla cerimònia, l'Ajuntament de Benicarló va retre homenatge a les gimnastes de l'equip infantil del Club Mabel que el passat mes de desembre es van proclamar subcampiones d'Espanya de gimnàstica rítmica.

Les sis gimnastes benicarlandes van recollir de mans de l'alcalde en funcions, Antonio Cuenca, un detall commemoratiu de l'acte. Tant l'alcalde com el regidor d'Esports, José Joaquín Pérez Olló, van destacar la feina feta per aquest club i la gran trajectòria que ha caracteritzat les seues gimnastes en els últims anys. Per la seua banda, Manola Belda, directora tècnica del Club Mabel, va agrair el gest de l'Ajuntament i va anunciar futurs èxits per a aquest equip infantil.

De fet, les gimnastes que ahir van rebre l'homenatge de l'Ajuntament, les benicarlandes Inés Domingo, Nuria Sancho, Cristina Ros, Lucía Llopis, Patricia Mustieles, Nuria Navarro i l'alacantina Brianda García, a més de proclamar-se subcampiones d'Espanya el passat desembre, han estat també campiones provincials (octubre de 2007) i subcampiones autonòmiques (novembre de 2007).

Paral·lelament, la gimnasta Inés Domingo també ha estat recentment tercera d'Espanya en categoria infantil, a pesar de ser el seu primer any en la categoria, i ha estat seleccionada per formar part de la Selecció Espanyola de Gimnàstica Rítmica. Domingo també va rebre el reconeixement de l'Ajuntament per haver-se proclamat campiona d'Espanya en categoria aleví individual l'any 2006.

Daniel Belda es va ser el guanyador de la 35a edició de la Ronda Ciclista al Maestrat

text REDACCIÓ foto GREGORIO SEGARRA

En la primera cursa disputada el dissabte 29 de març, va ser el ciclista de la Comunitat Valenciana, Juan Luis Carratalà, el que es va imposar en l'arribada a la meta de Sant Mateu.

La segona i última cursa que tancava aquesta 35a edició, el dia 30 de març, va ser guanyada pel ciclista Ibon Zugasti, en una etapa de 139 km compresa entre Santa Magdalena i Benicarló.

Tot i així el gran guanyador de la d'aquesta Ronda va ser David Belda, un dels sis corredors que van arribar al mateix temps a la línia de meta.

El lliurament de trofeus es va fer a la plaça del Convent de Sant Francesc al concloure la competició.

Al Centre Comercial Costa Azahar

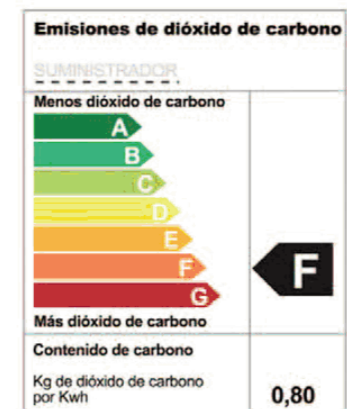
EL NOU REBUT DE LA LLUM

Popularment, s'ha qualificat la factura elèctrica com un document quasi incomprensible, comparable a la declaració de la renda. L'actual rebut de la llum s'implantà a meitat dels anys noranta i ens informa de la nostra despesa econòmica, desglossada en diferents conceptes, i del nostre consum elèctric dels dos darrers mesos, així com un historial del darrer any.

Des fa uns anys es demana la inclusió d'informació sobre l'origen de l'electricitat consumida i dels contaminants produïts en la seva generació. L'electricitat és un tipus d'energia secundària que s'obté de fonts primàries com els combustibles fòssils, materials nuclears o energies renovables i que, segons el seu origen, produeix més o menys biòxid de carboni (CO₂) o residus nuclears. Aquesta demanda respon a l'interès de part dels consumidors per conèixer els contaminants dels que són directament responsables. També per comparar l'energia elèctrica proporcionada per les diverses empreses elèctriques i poder triar com a consumidors ambientalment conscienciats.

El sistema elèctric espanyol funcionà, durant molt de temps, com un oligopoli, amb el territori estatal repartit entre unes poques grans empreses, actualment Endesa, Iberdrola, Unión Fenosa i Hidrocarbònic. Dins de cada territori, cada empresa s'encarregava de la generació d'electricitat a les diverses centrals, de distribuir l'energia elèctrica produïda i de comercialitzar-la. A 1985, es creà l'empresa Red Elèctrica Espanyola (REE) propietària de la xarxa d'alta tensió que interconnectava les xarxes regionals de les diverses empreses. La UE imposà la liberalització del sector elèctric als seus membres, per afavorir la competència. La generació elèctrica s'alliberà en 1994 i, amb la llei estatal del Sector Elèctric 54/1997, s'inicià el procés de liberalització de la comercialització d'electricitat que s'obrí per tots els consumidors l'1 de gener de 2003. Així, hom pot contractar l'electricitat amb la companyia estatal que vulgui. Per exemple, podríem deixar Iberdrola i contractar amb Unión Fenosa i aquesta injectaria a la xarxa l'energia elèctrica que nosaltres consumim. Gràcies a la interconnexió estatal de la REE, es pot injectar electricitat a qualsevol punt i que arribarà a un altre. Però, lògicament, el que li arriba a qualsevol consumidor és una mescla, un "mix", de tota aquella energia abocada per les diferents empreses.

La competència trencava l'antic oligopoli i feu possible noves ofertes de les empreses, com l'electricitat verda. Iberdrola fou la primera empresa en oferir-la, seguida d'Endesa i Unión Fenosa. Es comprometien a injectar tanta electricitat d'origen renovable a la xarxa com la que gastaren els clients, però aquests seguien rebent a les seves llars el mateix mix elèctric que els demés. Fins que el consum d'electricitat verda no superés la quantitat d'energia elèctrica generada de fonts renovables per aquestes

empreses, podien seguir venent-la més cara com a verda sense canviar res. Aquest fet fou denunciat per les organitzacions de consumidors i organitzacions ambientalistes que titllaren l'electricitat verda com a frau publicitari. La Comissió Nacional de l'Energia feu canviar la seva publicitat. L'electricitat verda representa avui un percentatge mínim del mercat elèctric.

La preocupació pel canvi climàtic i pels residus nuclears està darrere de l'exigència perquè el rebut de la llum inclogui informació sobre l'origen de l'electricitat consumida i dels contaminants produïts. A 2003 s'aprovà la

Directiva 2003/54/CE que obligava a les empreses elèctriques a desglossar les fonts primàries de generació i els impactes produïts al rebut de la llum. La transposició de la norma a la legislació estatal s'havia de fer abans de l'1 de juliol de 2004 però es retardà. Diversos col·lectius - grups ecologistes com Greenpeace o Adena, organitzacions de consumidors i sindicats - encetaren a 2003 la campanya "Volem saber per a poder triar" per reclamar un compliment adient de la norma europea. Amb la llei 24/2005 d'impuls de la productivitat s'incorporaven aquests preceptes a la legislació estatal però restava la seva reglamentació normativa. La primera proposta ministerial fou durament criticada per Greenpeace perquè permetria que cada companyia s'inventés la manera d'oferir la informació als consumidors que no podrien comparar-la fàcilment amb la d'altres empreses. Greenpeace proposava un model senzill i homogeni per totes elles.

Al BOE de 21 de febrer de 2008 es publicava la circular de la Comissió Nacional de l'Energia on es regulava la informació que havia d'aparèixer al rebut de la llum. A partir del proper abril les empreses elèctriques ha d'oferir als seus clients informació fidedigna i de forma estandarditzada l'origen de l'energia elèctrica amb el desglossament de les diverses fonts així com la contaminació produïda de la pròpia companyia i les globals de l'estat. Per expressar les diverses fonts energètiques emprades es faran servir diagrames de sectors i taules. El nivells de contaminació es farà mitjançant una escala amb set nivells, de la G a l'A, referint-se al percentatge que representa la contaminació produïda -quilos de CO₂ i mil·ligrams de residus radioactius per quilovat-hora- respecte a la mitjana estatal de l'any anterior; en concert A equivaldrà a una contaminació que representi entre el 0% i el 35% de la mitjana estatal i el G superior al 165% d'aquesta. Greenpeace valora positivament l'estandardització de la informació encara que amb algunes excepcions.

Serem els consumidors qui, emprant aquesta informació, els que podem afavorir a les companyies menys contaminants i aclarir la "verdor" o "negror" de determinades electricitats.

Pere Bausà

CONSIDERACIONS SOBRE LA MORT

Fronteres

text JOAN HERAS

Ja s'han perdut matinades enllà d'aquesta primavera el ressò dels tambors, el ritme volgutament monòton i lent dels passos i el silenci respectuós o simplement tradicional davant la passió i mort de Crist. Ens queda, però més enllà de les vacances, una mica d'aquell ambient propici per a reflexionar sobre el sentit de tot plegat que, al capdavant, no és res més que donar unes quantes voltes de baldafa al tema –potser seria més adient dir el tema en majúscules- de la mort i de la vida o, dit d'una altra manera, del sentit de la vida entesa com una existència finita, com un grapat de temps que té data de caducitat.

Però em sembla que m'he equivocat en l'ús dels temps verbals perquè, ben mirat, no estic gens segur que el plantejament que fa l'Església catòlica de les celebracions de la Setmana Santa –i de moltes altres coses- pretengui promoure una reflexió serena des de la fe sobre el sentit de la pròpia vida i, naturalment, sobre allò que aporta en aquest sentit la passió, mort i resurrecció de Crist. Avui sembla que l'Església vol mantenir el seu poder terrenal tot demostrant que té capacitat de convocatòria als carrers –ara que això de sortir al carrer es practica des de posicions i amb intencions ben diferents-, fins i tot ressuscitant processons en pobles i ciutats que feia anys i panys que les havien guardades en el racó dels mals endreços, i també per a demostrar que continuen tenint la veritat –absoluta, com és lògic- sobre el destí de la vida humana. Deixo de banda, doncs, consideracions més polítiques sobre el paper de l'Església catòlica avui i comento algun element que em sembla sorprenent del discurs oficial del cristianisme sobre la mort.

De fet, si he de ser franc, aquestes consideracions sobre la mort no tenen el seu origen en les celebracions de la Setmana Santa sinó més aviat en un fet viscut durant aquests dies sagrats. . Era el Dimecres Sant quan vaig anar a l'enterrament d'un noi jove, massa jove. No cal que descriuï massa elements de l'escena per fer-nos una idea del dramatisme que impregnava aquelles hores. El mossèn de torn o d'ofici –no sé com ho he de dir- que va celebrar la cerimònia a la capella del propi tanatori va parlar molt de la resurrecció de Llätzer i de la certesa absoluta de la resurrecció del cos del noi que accidentalment, absolutament tràgicament, feia un parell de dies que havia mort. Dues o tres vegades va anunciar la possibilitat que, si Déu ho vol, el noi ressuscités i tornés als braços de

la mare. No vull comentar les increïbles prèdiques que feia contra el pecat, les drogues, el sexe i no sé què més: calia aprofitar l'avinentsa que tenia davant un nombrós públic jove, fet que de ben segur no és gens habitual. I tampoc no comentaré les afirmacions sorprenents en què demostrava que l'únic camí veritable ens l'ha donat Jesús i no suposades autoritats com Buda o Mahoma. Més enllà de l'exhibició rotunda d'integrisme ferotge i d'una falta de respecte absoluta per a una família senzillament destrossada, sorprèn la convicció en la resurrecció de la carn.

L'afirmació de la certesa d'una altra vida, d'una vida eterna, respon a una necessitat atàvica i essencial de l'ésser humà. Què hi ha després de la mort ha estat el gran interrogant que l'ésser humà ha intentat respondre des del moment que pren consciència de la seva pròpia identitat i, per tant, de la seva pròpia finitud. La resposta segueix oberta perquè, com es diu normalment, ningú ha tornat per explicar-nos què hi ha allà, a l'altra banda de la línia fosca. L'enigma dóna sentit i volada a tantes possibles respostes religioses o filosòfiques com vulguem. Ara bé, si davant de la mort d'una persona estimada o propera o de la idea de la pròpia mort només se sap posar l'accent en la certesa d'una resurrecció del cos la simplicitat de l'explicació esdevé, almenys per a una gran majoria de la població d'aquestes latituds del món, caricaturesca i de poca profunditat. Podem pensar i viure la mort de moltes maneres i cadascú ho fa com bonament pot o sap, però allò que sembla evident és que una religió seriosa, que vol ser profunda, hauria de posar l'accent en el sentit de la vida i no pas en la possibilitat d'una altra vida. I això és evident quan la formulació de l'altra vida sembla una cosa tan segura i indubtable. No sembla raonable que una persona normal –és a dir, algú que no visqui plenament arrelat en el dogmatisme més implacable, aquell dogmatisme que permet fer i jutjar-ho tot des de la veritat, una veritat que també hem d'escriure en majúscules- no tingui dubtes, por, inquietud o coma mínim un cert rau-rau a la panxa quan pensi en la pròpia mort.

Pensar en la mort és pensar en la vida. I en funció del lloc i el gruix que li donem a la mort en la nostra vida anirem definint una manera de viure la vida i una manera de viure la mort. No m'interessen gens les explicacions i les respostes taxatives perquè fan pudor de fanatisme i de poca reflexió. Estic convençut que per a molta gent la resurrecció de la carn ajuda ben poc a pensar sobre la mort i la vida. No tinguem por dels dubtes, de la tristesa, del desconcert, perquè són gustos plens de vida.

Teatre de Guàrdia emocional amb "L'enemic del poble"

text REDACCIÓ foto INMA ESBRI

La companyia amateur benicarlanda Teatre de Guàrdia va estrenar aquest cap de setmana, "L'enemic del poble", de Henrik Ibsen, en una adaptació rabiosament actual, que retratava a la perfecció situacions i personatges, acostant-los a una realitat molt coneguda, molt nostra. Teatre de Guàrdia ha volgut dedicar aquest muntatge "a tots aquells que van tenir un somni i ho van fer realitat, sense baixar mai el cap davant el poder establert". Davant aquesta dedicatòria i, també davant els personatges que es desemmascaren en l'obra, molts espectadors han estat capaços de posar nom i cognoms als "retratats". Espectadors que, amb llarguíssimes ovacions, van premiar el gran espectacle que acabaven de contemplar. "L'enemic del poble" és una obra, com molt bé deia el programa de mà, "amb decidida vocació polèmica. Una obra sobre el risc que la democràcia degeneri en demagògia, practicada pels partits polítics: pels professionals de la política. Una obra sobre el preu que paga qui diu el que la majoria no vol escoltar; sobre el cost de dir la veritat quan és impopular".

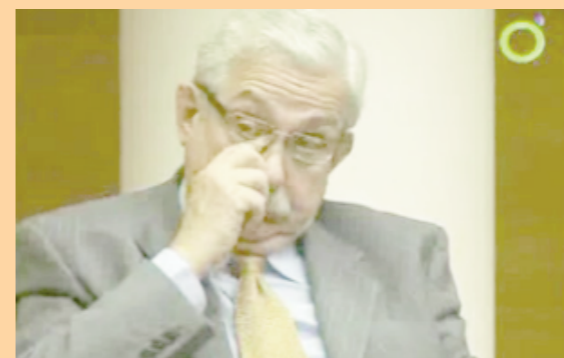
Aquest muntatge de Teatre de Guàrdia compta amb una impressionant posada en escena (Jaraba), intercalant imatges de vídeo rodades per Jesús Maestro (amb la col·laboració de Román Miquel i Rubén Cervera), i amb superbes interpretacions dels actors de la companyia (Agustín Martínez, Ximo Vizcarro, Mª Elena Herrero, Joaquín Caspe, Mª José Sánchez, Laura Piñana...), que van arribar a impressionar, emocionar i, fins i tot, a irritar als espectadors.

Perfectament interpretada també tota l'escena de l'Assemblea de ciutadans. En paraules del director, Josi Ganzenmüller, "aquesta és una d'aquestes obres que tot artista desitja dirigir. Aquest és TEATRE amb lletres majúscules. Teatre necessari. La satisfacció que tots tenim és immensa, perquè el públic ha respost de principi a fi. Ha entrat perfectament en la història, i s'ha emocionat amb totes les forces. Hi ha hagut moments d'un silenci increïble".

"L'enemic del poble" és un gran repte per a tota companyia, màxim si és amateur. És tot un crit d'alerta davant uns estaments de la societat, i la pròpia societat que, moralment, deixen moltíssim que desitjar. Una denúncia sense cap tipus d'exageració, completament ajustada a la realitat.

FOTO!

Imatges de Mundo, avorrit, en la comissió d'economia de les Corts, fa dues setmanes.

La seua imatge d'avorrit devia ser bastant cridanera, doncs les càmeres d'Info TV li van dedicar aquestes entranyables primeres vistes.

PER LA FILO, PER QUE SÍ: PER... NIL!

text BORJA MONCITOS fotos JESUSMAESTRO.COM

La facció motera del fanzine "la Filoxera", el "Hot Bravas Motor Club", va estar rodant el passat cap de setmana per terres de Terol.

A la cridada de la segona edició de la "Biker-Jamonada (Custom i Harley)" localitzada en la medieval ciutat de Valderrobres (Terol) van acudir dues Harley Davidson i un cotxe de suport logístic amb la intenció de passar un memorable cap de setmana.

Possiblement el major encís de la concentració per a aquests amants del motor fora la segona part del títol, ja que les set persones que conformaven l'excursió van donar bon compte d'aquesta celestial vianda i altres (otrora fauna) que poblen la Comarca del Matarranya. Centenars de persones van acudir també a aquesta ineludible festa que munten per a tots els amics i simpatitzants de les dues rodes, el club local "Rabosas Furas Matarrañas Riders", aconseguint un èxit total en l'organització de les diverses activitats: jocs, rutes, concerts, strip tease, pernil i molt bon rotllo.

Cal destacar que els del "Hot Bravas" no van ser els únics benicarlandos, ja que es van donar cita en el lloc un considerable nombre del "Bikers 69" (la branca custom del Motoclub Benicarló), així com altres motoristes caduferos que van acudir per lliure.

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

La informació que es multiplica

Benicarló rebrà el 3 d'abril el Premi per la Recuperació de Centres Històrics de Archival

text REDACCIÓ

Benicarló ha estat premiada per la prestigiosa associació Archival gràcies a la defensa i recuperació que ha realitzat del seu casc històric. La ciutat recollirà el guardó el pròxim 3 d'abril, en el marc d'un acte que servirà per a reconèixer l'esforç i tenacitat del consistori, que ha dedicat nombrosos esforços a preservar la imatge tradicional de la ciutat. Juntament amb Benicarló, Càceres ha estat altra de les ciutats premiades aquest any per Archival. En el 2007, van ser mereixedores del guardó Àvila, Tarragona i Granada.

ARCHIVAL és una associació privada, de caràcter ciutadà i sense ànim de lucre, nascuda en 1991 per al foment i la promoció del procés de recuperació integral del centre històric de València, en els seus aspectes urbanístic, comercial, artesanal, cultural, turístic i social. El cos social està format per 1400 socis. El Excelentíssim Ministre de l'Interior, en virtut d'ordre de 24 de febrer de 1998 va disposar declarar de "Utilitat Pública" a l'entitat.

LA POLICIA LOCAL DE BENICARLÓ DETÉ A UN VEÍ ESCAPOLIT DE LA PRESÓ DE CASTELLÓ

text REDACCIÓ

Un veí de Benicarló va ser detingut per la Guàrdia Civil com presumpte autor d'un delictes de robatori amb violència i intimidació i altre contra l'administració de justícia.

La Guàrdia Civil va rebre en la vesprada del passat dimecres una denúncia d'una veïna amb domicili en Partida Riu que comunicava que sobre les 11:00 h. una persona que esgrimia en una de les seues mans un ganivet de grans dimensions s'havia introduït en el seu habitatge escalant per una finestra oberta i una vegada en el seu interior, al trobar-se amb la denunciada, va intentar clavar-li el ganivet en l'estómac, aconseguint esquivar-lo. A continuació, després d'amenaçar-la a ella i al seu fill amb l'arma, va aconseguir que el fill isquera de casa i li comprara droga mentre retenia a la seua mare. Fruit de l'assalt, la víctima va resultar ferida en cara, braços, mans i cames. De la investigació es van fer càrrec membres de l'Equip de Policia Judicial de la Guàrdia Civil de Vinaròs que una vegada van determinar la identitat del presumpte autor van iniciar un dispositiu de recerca amb la col·laboració de les policies locals de Vinaròs i Benicarló. Al voltant de la 14,30 h., la Policia Local de Benicarló rebia un comunicat del 112, en el qual s'informava que s'havia detectat la presència d'una persona que saltava per les teulades del Carrer Riu. Segons la comunicant, que coneixia al sospitós, estava molt alterat i portava una navalla, tement per la seua vida.

El consistori ha dedicat nombrosos esforços a "preservar" la imatge tradicional de la ciutat.

Des de l'any 2000, l'àmbit territorial d'acció arriba a a tots els centres històrics d'Espanya, amb el que es passa a tenir àmbit estatal. En l'any 2001. ARCHIVAL va organitzar l'I Congrés de Centres Històrics d'Espanya, que va tenir lloc a Madrid. En l'any 2005 ARCHIVAL va organitzar l'II Congrés de Centres Històrics d'Espanya celebrat a València

Les patrulles, amb les informacions que rebien, van procedir al seguiment pel recorregut d'aquella persona fins a la seua localització per la zona d'Av. Catalunya. Iniciada la persecució i al ser arribat a per solars de la zona, l'home amenaça als agents amb una xeringa l'agulla de la qual estava tacada de sang, cridant que tenia sida i la hi clavaria a qualsevol que se li acostara.

Després de diversos intents de fugir entre la malea, s'hi va aconseguir reduir sense que resultara ningú ferit. Se li va identificar com J.V.S., de nacionalitat espanyola, i de 31 anys d'edat, qui tenia una ordre judicial de recerca i detenció per trencament de condemna a l'estar evadit d'un centre penitenciari. Una vegada escorcollat se li va ocupar substància presumptament il·legal que és remesa per a la seua anàlisi, donant com resultat que es tracta de 30 gr. de cocaïna. Sobre el detingut pesaven tres ordres de recerca, detenció i ingrés a la presó, provinents dos d'elles de l'Audiència Provincial de Castelló per delictes contra la salut pública i robatori amb violència i intimidació, i una del Jutjat de Vigilància Penitenciària de Castelló per no regressar quan gaudia d'un permís penitenciari.

El PP de Benicarló veu ara imitable l'opció de Sagunt de crear un tercer carril a l'autopista com variant de la N-340.

text REDACCIÓ

Obren la porta a reconduir la situació de les infraestructures, demanen al Consell que desbloquege el EIA de la CV-10 i doten de finançament per alliberar un tram de AP-7 per a desviar el tràfic pesat.

El traçat de la variant de la N-340 s'ha convertit en la principal *patata calenta* del Consistori benicarlando, que la passada setmana va adonar en Ple del rebuig al traçat de variant tramitat per Foment i al que el Consell de Ministres va donar via lliure el 1 de febrer reservant-li un pressupost inicial de 65 milions d'euros. L'alcalde en funcions, Antonio Cuenca, es va preguntar ahir perquè no es pot reconduir el problema i buscar "davant la necessitat social" alternatives com les quals es van donar a Sagunt. Així va reclamar que la AP-7 absorbeixi el tràfic pesat que ara discorre molt proper al nucli urbà. Segons el primer tinent d'alcalde "seria una opció no massa onerosa que ja s'ha fet en alguns trams de la AP-7 a la qual se li podria afegir un tercer carril igual que es va fer a València i que podria fer sense tallar el transit en aquest vial igual que es fa a Catalunya". El principal escull és compensar la falta d'ingressos de l'empresa concessionària, com va admetre el propi Cuenca, pel que "algú hauria de pagar", una possibilitat "que s'explorarà", va dir.

En roda de premsa el PP va voler reivindicar la seva autoria en desbloquejar en 1996 aquest important vial per a les comunicacions de la comarca. No obstant això va atribuir al bienni del PSPV i Bloc al capdavant del govern local tota la responsabilitat en l'elecció d'aquesta variant davant les dues alternatives existents. L'edil d'Agricultura, Eduardo Arín, va posar un símil molt clar: "Amb la pistola damunt de la taula qui va estrènyer el gallet van ser el PSPV i el Bloc, amb el consegüent dany als llauradors". A continuació el responsable de l'àrea d'Agricultura va repudiar les paraules abocades pel subdelegat del Govern i el portaveu del PSPV, Enric Escuder, de posar els morts sobre la taula quan es parla de retirar la variant i redactar una nova proposta i el seu Estudi d'Impacte

Els agricultors afectats demanen "que la variant sigui la CV-10 i no s'aposti per un pegat"

Ambiental. "No es pot acusar de culpables a qui els lleven les terres. És una salvatjada".

El director general de Carreteres del Ministeri de Foment duu dos mesos sense contestar la petició d'entrevista reclamada pel consistori benicarlando. El Consistori va reiterar el seu suport a la Plataforma i va considerar a la Càmera Agrària Local i Plataforma com interlocutors. Finalment atindrà un segon escrit de l'Agrupació Local d'Agricultors (ALA) que reclama que el manifest, llegit en la manifestació del 2 de març, tinga el suport dels diferents grups "i cada partit clarifiqui la seva posició, el PSOE per portar la carretera i després abstenir-se i el Bloc per votar a favor de l'alliberament i després demanar que la carretera es faça", va indicar l'alcalde en funcions. A més l'edil d'Agricultura va donar a conèixer que el cap de llista del Bloc, que va donar al polèmic traçat, ha sol·licitat "afiliar-se" a la plataforma després de votar-la a favor i reclamar que es faça "amb la màxima celeritat possible".

El Grup per la recerca de la Memòria Històrica de Castelló busca víctimes de la repressió franquista al Maestrat

El Grup per la Recerca de la Memòria Històrica de Castelló està duent a terme, després de la seua aprovació pel ministeri de la Presidència, un projecte de memòria històrica referit a la instal·lació d'un monòlit d'homenatge a les víctimes mortals de la repressió franquista en la província de Castelló. El projecte contempla la instal·lació d'un memorial i la realització d'un acte institucional d'homenatge en el Riu Sec de la ciutat de Castelló, enfront de l'antic cementiri de la ciutat, lloc on van morir afusellats centenars de veïns dels pobles de la província de Castelló. Es realitzarà igualment una exposició en la qual volem contar amb informació i material fotogràfic de les famílies dels afusellats de diferents localitats.

El motiu d'aquest escrit és fer-li arribar l'invitació a l'acte que està previst es celebre l'1 de maig de 2008 (més endavant li informarem del lloc i hora exacta) -en nom de l'ajuntament que presideix i com representant d'aquests veïns afusellats i les seues famílies-, i demanar-li la col·laboració del seu ajuntament quant a informació o material que ens pugui aportar, i quant a la difusió que pugui realitzar d'aquest projecte entre els veïns de la localitat i famílies de represaliats que puguen col·laborar activament en el projecte i contactar amb nosaltres. Al Maestrat ja s'han fet reunions a Càlig i Santa Magdalena i ara se'n vol propiciar una a Benicarló. Es planeja anar l'1 de maig a la inauguració del monòlit a Castelló.

Si esteu interessats podeu contactar a aquest correu o telèfon: telf. 651561836 / vbeldav@hotmail.com

ve de la p gina anterior

50 años en imágenes de l

**La Fundación Caixa Benicarló expone en el Mucbe el amplio f
mítico periodista fallecido ≡ La UJI ha ordenado y digitalizado**

MARÍA JOSÉ SÁNCHEZ
local@epmediterraneo.com
BENICARLÓ

La Fundación Caixa Benicarló, en colaboración con la UJI de Castellón, presentará el viernes en el Mucbe el proyecto de organización y digitalización del fondo fotográfico del histórico y ya fallecido periodista benicarlando José Palanques, un inmenso legado de recuerdos del Maestrat que a partir de ahora estará disponible en la web.

Todo empezó el pasado mes de enero, cuando la entidad firmó un convenio con la UJI para convocar una beca de investigación para clasificar y digitalizar el material fotográfico

►►Carriño ► José Palanques fue homenajeado en 1998.

El periodista que retoca les notícies del corresposnal comarcal havia ficat la pota.

diem. Passejant per la València més fallera en hora de matí, prou tranquil·la, després d'haver passat el temps de les despertades, quan ja no en tiren de petrats, de sobte, s'escolten uns quan masclets forra de to. Un veí de la zona es gira i diu "estos deuen ser benicarlandos". Fins pel soroll fora de lloc se'ns coneix.

L'expedient faller

El regidor de regidors Cuenca, ara alcalde en funcions, vol obrir-los un expedient sancionador a algunes falles per fer maleses. Segons sembla, i extrapolant paraules del super regidor, qui la fa, la paga. S'han carregat mobiliari urbà que és de tots els benicarlandos i això, no pot ser. Aquest home és bo. Si ho aconseguim li fem un monument i, a més, farem el possible, i el impossible si és menester, perquè li donen una carxofa doble. Si senyor, valent que és un.

Senyal de trànsit

A veure, els tafaners estem

De petards

Una cosa més, ja que parlem de petards, no sé suposa que s'han de vendre als llocs indicats a l'efecte i en unes mesures de seguretat determinades? No han de tindre una llicència especial aquests llocs de venda? No s'han de vendre només als majors d'edat? Doncs no ens quadren massa les coses. A banda que ací els llençaven, fins i tot, els xiquets de bolquerets, vam veure com es venien al carrer del riu, a un magatzem i darrera d'un cortinatge. Una botiga ben curiosa aquesta.

De petards (i 2)

Per cert, curiosament, no hem escoltat cap notícia sobre que cap municipal, ni el regidor Soriano, anés a comprovar si aquell local tenia les llicències oportunes. Al del pobre magribí que tallava el monyo, sense llicència, rapidet que va anar a tancar-lo. Ah ! No fora que algú perdera una orella per una tisorada mal pegada! Però a aquest altre, no calia patir, el màxim que podia passar és que es trobes mitja casa ... a les Columbretes. I ja sé sap, són nacionals, ... les Columbretes.

Tio masclet

I és que si en voleu saber més d'aquests utensilis de fer soroll, els masclets, els tafaners, us recomanem encaridament que visiteu la plana del tio masclet al *you tube* eixe de l'internet. Tot i no ser benicarlando, segurament, podria ser considerat un magnífic representant d'aquest món. Els petarderos oficials d'aquest poble el podrien contractar. Seria un bon reclam publicitari. I és que és bo. De debò.

Més masclets

Sabeu que ha arribat a les orelles dels tafaners? Us ho

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

De la mort a ...

Als tafaners, quan ho vam llegir, una mica més i ens dona un no sé que. No surt al diari eixe que té nom com la nostra mar, però en castellà, que el nostre mestre del periodisme i degà del mateixos periodistes, Pepe Palanques, havia ... mort. Com dèiem, l'ensurt va ser monumental i les corredisses, per estar al seu costat en eixos moments per part de molta gent, no vegeu com van ser. Però tot va quedar en una anècdota perquè **no era cert**. El periodista (bon periodista, eh!), de Castelló que retoca les notícies del corresponal comarcal havia ficat ... la pota. Des d'ací la nostra més gran consideració per aquesta gent de comarques que fan tantes hores, i kilòmetres, per cobrir les notícies d'aquestes contrades tant allunyades i així els paga els seu capo de dalt. Que com està a dalt pot fer el que li dóna la gana. I així els va ...

... la resurrecció.

I és que no contents amb ficar la pota un dia, al dia següent, va, i la tornen a ficar. I és que tan bons són que, per voler desfer l'embolic, al dia següent, li treuen una entrevista a *tutipleni*. Molta gent, quan la va veure, no sabia si havien ressuscitat al difunt o era, simplement, un reconeixement que li feien, postmortem. I és que se'ls havia oblidat dir que, el dia anterior, s'havien errat, que la notícia de la mort del mestre Palanques no era certa. Així que ... si volien caldo, pren, dos tasses. Que n'arriben a ser de rucs! Amb allò de fàcil que hagués resultat ficar una noteta de rectificació. Però no, és que rectificar ... és de savis!

“Des d'ací la nostra més gran consideració per aquesta gent de comarques que fan tantes hores, i kilòmetres, per cobrir les notícies d'aquestes contrades...”

De policies (i 1)

Els tafaners ens vam esglaiar, de totes, totes, quan van llegir la notícia de la policia que es dedicava a la identificació de les senyorettes de la vida ... "lliure", que pul-lulen pel nostre terme. Vam pensar, això deu ser la confirmació que Benicarló és una casa de ... ? I és que només llegir les paraules del regidor Soriano sobre controlar eficaçment aquesta mena d'activitats "envueltas en tramas ilegales de corrupción" i "no hay cabida en esta ciudad para las tramas de trata de blancas, proxenetismo y cualquier otro delito o abuso"(sic), tots els tafaners, en ple, vam sentir un calfred per l'espínas. És com si ens veiérem a l'espill de Harry El sucio, allà pel San Francisco dels anys 1970, però traslladada a la nostra ciutat i el regidor, Soriano, *El netejador*, com la seua reencarnació. Només li faltaria aparèixer amb un màgnum 44 per acabar d'emular-lo. De tota manera no es pot comparar, Clint Eastwood, és millor actor.

De policies (i 2)

Sabeu en que es nota més el canvi de govern segons molts benicarlandos? En que cada vegada hi ha més caguerades de gossos. Sí, tal com sona. És un dels comentaris que més hem escoltat els tafaners últimament. I molts és pregunten, és que ara no les netegen? I per quina raó no es multa aquesta actitud incívica? Estaria bé que, de la mateixa manera que van fer aquella campanya repartint bosses per a reciclar el vidre, el cartó i els plàstics, també podrien fer-ne una altra per aquest menester. Repartir bosses de replegada de merdes per a tots aquells que tenen animals de companyia. I tampoc seria massa difícil, la majoria estant tots censats. A més, segurament, els costaria més baratet. De tota manera sempre els quedaria la solució dràstica del control eficaç d'aquesta activitat, com a dalt, a càrrec del nostre super regidor Soriano, *L'executor*. Però bé, això ja seria una altra pel·lícula de la sèrie. I ara, no toca.

De policies i petards

I és que s'ha de dir. Veure un policia municipal durant les passades festes falleres era tant difícil com que els mateixos feren alguna cosa per ficar ordre en el llançament de petards (i altres no tan petards, borratxos, que estan prohibits). A tota hora, a tord i dret, emprenyant la gent i fent maleses, i damunt encara t'havies d'amagar. I és que alguns salvatges creien que els carrer eren el seu camp de batalla particular. Els devien tremolar les cames només de pensar en sortir al carrer! El que ja estàvem, desgraciats que érem, no?

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Què passa? Que tot el món se n'ha anat de vacances? Ni una paraula, ni una miserable foto de les intenses festes viscudes. Ni accent faller ni accent religiós. No he trobat ni una miserable referència a un dels actes més benicarlandos del món com ara la "trencà" de l'hora. Això és com si arriben les festes i vostés no trauen la foto de la reina. Tampoc no he trobat cap menció a les processons ni al diumenge de Pasqua ni a la mona d'idem. O siga, que tots a voltar món, a trobar-nos amb tota la gent que aquesta setmana de passió li pega per fugir del poble i anar-se'n en busca de la massa viatgera. Però si li he de dir la veritat, tampoc no m'esperava res d'això. És més, si aquesta setmana *La Veu* haguera tret alguna cosa referida a qualsevol de ls dues celebracions viscudes setmanes enrere, encara ho haguera criticat més. Per sort, els col·laboradors que li donen qualitat a la publicació han fet la seua feina i he pogut gaudir dels seus treballs.

No voldria repetir-me, però ho faré perquè el tema de la setmana s'ho mereix. Amb tot això del desviament de la 340 hi ha molt de populisme i poca memòria. Com és possible que el Pp i el Psoe demanen la gratuïtat de l'autopista? Una mostra més de camaleonisme polític dels nostres representants democràtics. Per l'amor de Déu, què fa Mundo portant la pancarta a les manifestacions? Bé, això no és cap novetat, sinó una nova cara del nostre camaleònic diputat, que caldria afegir a l'àlbum de pròxima aparició anomenat "Totes les cares del dipu". Per suposat, es deixaran un parell de planes en

blanc per tal d'anar afegint les noves facetes d'aquest singular personatge (com per exemple la seua aparició a una roda de premsa fent una becadeta al costat d'un membre del tribunal de comptes). També voldria repetir que em fa la sensació que algú s'ha adormit amb això de les obres de la variant, i ara jo em pregunto que si no volen la variant "per ahí", a vore per on la passaran, perquè suposo que aquells propietaris que no estan afectats per l'actual traçat a poques manifestacions hauran anat. Tot plegat, massa complicat i massa manipulats políticament. Com sempre, vinga. Ara, que si hem de portar les carxofes de Múrcia, no hi ha problema, tots sabem que aquesta pintoresca regió del levante español fa front comú amb Paco Cans en l'agua para todos i la volen, bàsicament, per a regar les carxofes i no per al polaris guol eixe. Farem un canvi: ells ens envien carxofes, i nosaltres els farem els transvassament de l'aigua que brolle dels ullals de la Sotà, així matarem set o vuit pardals d'un tret: estaran contents els llauradors, els del Pp i Aumar ens seguirà buidant les butxaques amb els mòdics preus dels seus peatges.

Ara tinc una pregunta: qui és Bartomeu L.O.? Un nou crític de llibres? Un fitxatge estrella? És un pseudònim d'algú? Ja sé que ningú no em contestarà aquestes preguntes, però tant em fa. Alguna cosa he d'escriure i tinc ganes d'acabar la pàgina. Sortosament a la pàgina sis he trobat una altra crítica de llibre, aquesta signada per San Abdon. No hi ha comparació possible. No hi ha color.

Pàgina set. Notícia (?) sobre un catàleg d'arbres monumentals (?) bellament il·lustrada (?) per un segell de correus de setanta-vuit cèntims de valor facial. Diu que hi ha quaranta-dues espècies "alòctones". Ho sento. No he trobat el significat. Tindrà alguna cosa a veure Rajoy amb un pebrot a la mà?

Tan boniques que són les falles i vostés només veuen les bossades, pixarrades i el fum negre que fan quen es cremen. I lo bonica que és l'ofrena? I si són guapes les nostres falleres? I la calor de les despertades? I els xiquets amb les seues caixetes de petardets? I les farteres dels dinarots del casal? I els cubalibres a quatre euros en got de plàstic? No siguen tan crítics i diguen també les coses bones de la festa, home.

No diré res de la foto de Vicentica Senar. No diré res. Com tampoc no diré res d'un personatge que he vist en una foto.

Per cert, el joc de paraules de la publicitat del tres per quatre del "a un sol clic de distància", el ninotet que hi apareix no és un clic de Famòbil, sinó un Playmòbil. Encara que parega el mateix, la diferència és abismal. O abisal.

Nyaps i seny

628

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

No escarmentats amb pífies considerables per haver utilitzat edificis antics, o nous, per a usos que no estaven indicats, o que no eren els adients, el nostre ajuntament sembla no haver après la lliçó i torna a la càrrega. Un local concebut per a usos socio-culturals és vol reciclar per ficar la seu de la nova policia autonòmica que aniria a la nostra ciutat.

El curiós del cas ha estat, perquè no ho ha pogut amagar, la cara de sorpresa del Conseller Castellano, després d'ensenyar i elogiar la nova seu d'aquesta policia mitjançant una maqueta (totes les seues volen que siguin iguals), quan, els regidors del PP benicarlando, encapçalat pel seu alcalde en funcions, Cuenca, li han dit que ells tenien un local que, amb *algunes adaptacions*, podria servir de nova seu.

La resposta del conseller, obligada per les circumstàncies (la cara és l'espill de l'ànima), ha estat la mateixa que quan un ciutadà acudeix a l'administració per un problema i aquesta se'n surt per la tangent, "ho estudiarem".

L'administració del PP sembla que no aprén. Els casos com l'auditori, aprofitant una antic edifici de la fàbrica de Fontcuberta, que es va quedar xicotet abans d'inaugurar-lo; el que va ser el local del museu arqueològic al carrer major, tancat i barrat, i després passat a un xicotet, al costat, que no hi cap res; el jutjat de Pau de la ciutat, que ha anat de local en local, a quin més cutre, i en unes condicions deplorables i que ara, ha anat a parar om estava abans la biblioteca (almenys prou més decent); els locals de les entitats benicarlandes,

que si es compleix el que vol el PP no tindran locals nous al que hauria de ser el nou local sociocultural de la ciutat, com la banda de música i la seua escola de música, que ja li tocaria tenir un local en condicions on assajar i, perquè no, fer les seues audicions amb una sonoritat adient; o per no parlar del mateix ajuntament, en l'antiga casa de la baronessa, que no reuneix, ni de bon tros, els mínims requisits perquè el ciutadà pugui,

sense cansar-se anant escales amunt i avall, les seues gestions davant aquesta administració d'una manera més o menys acurada i correcta. I que, a més, no està adaptat. I així ...

I és que ell PP, si per alguna cosa s'ha caracteritzat en els seus governs, ha estat, sens dubte, per la seua capacitat camaleònica d'adaptació, aprofitant com siga tot allò que li queia a les mans. I podria estar bé, sempre que no es porte als extrems. Perquè llavors passa el que passa, ens toca fer *apanyos* i gastar-nos més diners que si ho haguérem fet nou de trinca.

Ara volen ficar, amb calçador, la nova policia autonòmica a un local, dissenyat per l'anterior govern PSOE-BLOC (no volem ser maplensats), que havia de ser per a usos socioculturals. Altra vegada les entitats a fer-se fotre i els ciutadans a pagar més diners per les modificacions que, de segur, tocarà fer.

Si havia de ser un edifici sociocultural per alguna cosa seria, no? És que no hi ha ningú que pense en aquesta administració? Esperem que facen cas al Conseller que sembla tenir més seny que el govern del PP local.

ESCRIBES DE TAULA BRASER

text NATÀLIA SANZ

Ens han matat a Palanques. L'assassinat ho va perpetrar a sang freda un redactor del Mediterráneo, que va adoptar la forma de la corresposal Maria José Sánchez per a amagar-se. La notícia, com era de suposar, va córrer com la pólvora per Benicarló. I tot, per culpa d'un desafortunat titular que titllava de "recentment mort" a Pepe. La història és la de sempre. La corresposal envia la notícia a la redacció del periòdic, anunciant la presentació de la digitalització del Fons Palanques. I a Castelló, decideixen que Pepe s'havia mort. Però clar, això a Benicarló no s'ho creu ningú i a la nostra companya ja li han penjat el sambenito de ser "la dona que va matar a Palanques". El cas no és nou. A altre company de la premsa comarcal, se li ha condemnat per un titular que ell no va escriure. Els 6.000 euros de multa els ha pagat el periòdic, veritable responsable dels fets. Però en el jutjat, el nom que consta és el del corresposal en la comarca. Davant l'opinió pública, ell és el culpable.

És el que passa per fer periodisme de taula braser, per viure a l'ombra dels altres i exercir de xupòpter de notícies. Ací, a Benicarló, tenim uns quants exemplars d'aquests, que no ixen al carrer així els maten, però que es creuen amb dret d'opinar i parlar de tot. I després, passa el que passa. Senyors, per a informar als altres s'ha de ser més seriós, cal pensar-se'l dues vegades abans de donar-li a la

tecla, cal valorar els pros i els contres de publicar segons quines coses. I sobretot, s'ha de ser veraç, cal contrastar les fonts i saber ser conseqüent amb el que s'està contant.

Jo vull trencar una llança pels meus dos companys que ara estan en boca de tots perquè no són culpables dels fets que se'ls imputen. I m'agradaria demanar a l'opinió pública que acusara a qui realment està ficant zitzània i contaminant la informació comarcal. Senyors, no es pot ser tan poc seriós. Deixem la taula braser per a jugar al parxís i per a les tertúlies. En l'era de la informació global, no caben ni les mentides ni les veritats a mig fer.

Carxofes:

Dues bones carxofes, una per a Pepe Palanques per fer i conservar les fotos de tota una vida; i l'altra per a la Caixa Rural de Benicarló per digitalitzar tot aquest fons fotogràfic que d'aquesta manera és una garantia i font d'informació segura per a la història de Benicarló.

Panissoles:

Dos grapats de panissoles per als regidors sr. Soriano i sr. Arín. El poble està cada vegada més brut, ple de cagerades de gos. L'un no fa complir les ordenances i l'altre no para compte de que el poble estiga net. La mà del PP es nota. El poc, molt poc, que s'havia guanyat en neteja amb el bipartit, ara ho hem perdut amb escriure.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

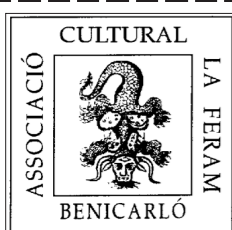
Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamany

Papereria
Material d'Oficina

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATÀLIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATÀLIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.